

‘Sorry’, zei ze. Haar stem brak de lange stilte die volgde op haar beweging.

‘Excuseer?’ antwoordde Sulayman.

‘Ja, sorry voor het flesje. Slechte gewoonte’, zei ze.

‘O, geen probleem. Als je mijn flesje naast dat van jou wil. Is oké met mij.’

‘Ah, oké’, antwoordde ze met een beleefde glimlach voordat ze allebei terugkeerden naar hun boek. Hij probeerde zijn woord terug te vinden in zijn woordenboek terwijl zij de oortjes van haar iPod weer in haar oren stak en verderlas. Maar voor Sulayman was deze interactie niet genoeg. Haar drang om van de tafel een kunstwerk te maken boeide hem mateloos en haar ogen, die meer wellevendheid uitstraalden dan bij al de mensen die hij ooit in een trein had ontmoet, gaven hem een goed gevoel. Hij had ondertussen genoeg woordjes geleerd om zich zelfverzekerd te voelen in een gesprek met een onbekende.

‘Is dit oké voor je?’ zei hij terwijl hij zijn pen in de lucht stak.

Sheila keek op uit haar boek, met een blik op zijn pen en op zijn opgetrokken wenkbrauwen. Ze haalde haar oortjes weer uit haar oren.

‘Hoezo?’ vroeg ze

‘Is dit oké voor je? Ik schrijf met links’, zei hij, wijzend naar zijn pen in zijn linkerhand. Zijn aanstekelijke lach bereikte haar.

‘Ik had dus niets moeten zeggen’, antwoordde ze.

‘Nee, nee. Ik ben blij dat je iets zegt tegen mij. Mijn vrouw zegt altijd tegen mij, ik ben slordig.’

‘Je vrouw heeft gelijk.’

‘Altijd gelijk. Jij wil altijd alles goed in orde hebben?’ vroeg hij.

‘Niet altijd. Er moet gewoon orde zijn. Ik word er een beetje onrustig van als dat niet zo is.’

‘Oef. Mijn vrouw was dan oké.’

‘Vergeleken met mij, zeker!’ zei ze terwijl ze beiden moesten lachen.

‘Leer jij Nederlands?’ vroeg ze en leunde wat voorover om zijn woordenboek te zien.

‘Ja. Dit is mijn leerkracht, mijnheer Van Dalé’, zei hij.

‘Van Daaale’, antwoordde Sheila.

‘Ja, Van Daaale. Dank je. Ik lees en wanneer ik een woord niet ken dan vraag ik het aan Van DAALE’, sprak hij, het laatste woord beklemtonend.

‘Is het moeilijk om de taal te leren?’

‘Nee, de taal leren is niet moeilijk. Als je tijd geeft aan moeilijk dan wordt moeilijk gemakkelijk. Is gewoon wat ik zeg hier (wijzend naar zijn hoofd) niet kunnen zeggen hier (wijzend naar zijn mond) dat nu moeilijk is.’

‘Zeer wijs’, antwoordde ze.

‘Wijs?’

‘Ja, wijs. W-I-J-S. Vraag het anders even aan Van Dale.’

‘Wacht. W...W...Wijs...wijs...wijs... ah, hier. Verstandig, door ervaring geleerd.’

‘Ja, dat is als slim.’

‘Dank je, mevrouw.’

‘Geen mevrouw. Ik ben Sheila.’